

מסורת הש"ס

^(א) לעיל כו.; ^(ב) [פטו: ד"ה קמ"ל].

הגהות הב"ח

^(א) גמ' סיפא לגלויי ארישא כנ"ל וכן בסמוך: ^(ב) שם לא נזכא דאע"ב דאמרי קי:

ליגור. דאי מבטלי אינהו ליחיד אמו למימר נמי יחיד מבטל לשנים:

ואין נוטלין רשות למה לי. הא תנא ליה היו שנים אוסרין זה על זה:

לא זריכא. משנה יתירה לאשמועינן דאפי' אמרו ליה קמאי קני על

מנת להקנות והדר איהו ובטיל לחצריה לא משתרי האי בתרא דמהו

הדר פרק ששי עירובין

ע.

בעא מיניה אביי מרבה בו'. לא שמיע ליה זרייתא דלעיל דסוף פ"צ (דף כו.): כשהוא מבטל רשותו אין צריך לבטל לכל אחד ומשמע התם דפלוגתא היא דר"א ורבנן וההוא זרייתא כר"א ואין לומר דלרבנן מיצטעל ליה ופשט ליה דלצריך לבטל דאם כן מאי פריך מזרייתא דבסמוך:

הבא במאי עסקינן דהוה ומית.

פירש רש"י דעל כרחק דרבה

זשיירא שחנתה זבצקה והקיפוח חצר ונטו זה איש אהלו מוקי לה דכי מת אין ליורשיו שם כלום דאי בחצר ממש איכא יורשין וכיון דאילו הוה אביוהן קיים הוה אסר אינהו נמי אסרי וזחנם דחק דאין היורש אוסר אלא א"כ הולך לדור שם דלעיל זכ' מי שהוציאוו (דף מז.) פסקינן כר"ש דמתן לקמן פרק כ"ד משתמטין (דף סו.) ר"ש אומר אפי' היטח את ביתו והלך לשבות אצל זמו בזאותה העיר אינו אוסר שכבר הסיח מלבו ומיהו אי צעו לאוקומי כר"מ דלמר כשהלך לשבות צעיר אחרת אי נכרי ואחד ישראל אוסר וקאמרינן נמי לקמן בפירקין (דף עג:) צית התבן וצית הצקר וצית העצים וצית האולרות הרי זה אוסר עליו צריך לאוקומי זשיירא שחנתה זבצקה א"כ כגון זזה עצמו שעירב הוה יורש:

י"ןרש מהו שיבטל. זשלא עירב האז מיירי דכפי' זקונט' דאם עירב הא תמי לקמן (עמוד ז') א' מזני חצר שמת והיט רשותו לאחד מן השוק משחשכיה אינו אוסר ואיירי כגון זבא היורש לדור שם זשזנת דאם לא כן לא צעי זיטול דהי כמו צית התבן וצית הצקר דלא אסר כדאמר רבי יהודה לקמן בפירקין (עכ'): דאינו אוסר אלא מקום דירה ור"ש דפסיק פרק מי שהוציאוהו (לעיל מז.) כוותיה קאמר דאפילו הלך לשבות אצל זמו בזאותה העיר אינו אוסר ומיהו אם היה היורש זר בזאותה חצר שמת אסר אוסר להם צית אציו כשירש זשזנת אע"פ שלא צא לדור שם אפילו עירב עם חצירו צערב זנת אפילו הכי צעי זיטול ולא מהני עירובן לגבי אותה חצר שירש

זשזנת

לאביי ב' שלא עירבו איצטריכא ליה סד"א לגזר דלמא אתי לבטולי להו קמ"ל או לאחד שלא עירב למה לי מהו דתימא הני מילי היכא דמוקצתן עירבו ומקצתן לא עירבו אבל היכא דכולן לא עירבו ליקנסינהו כדי שלא תשתכח תורת עירוב קמ"ל אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב לאביי תנא סיפא לגלויי רישא לרבה איירי דתנא רישא תנא נמי סיפא ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו תו למה לי לא צריכא דבטיל ליה חד מינייהו לחבריה מהו דתימא לשתרי ליה קמ"ל כיון דבעידנא דבטיל לא הוו ליה שריותא בהא חצר לא ואין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הא תו למה לי ^(א) לא צריכא דאמרי קני על מנת להקנות בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות היכא

הני מיני כו'. דכל הני זיטולינן דלעיל איכא מקצתייהו דעירבו: פורס עירוב. תורת עירוב מן התינוקות הצאים אחרי כן: לאציי סנא דך סיפא. דלא איצטרריך דהא פשיטא דאיכא חד דלא זיטיל ליה רשותיה אלא להכי תנייה לאשמועינן דכולה ממתיתא זדאיתנהו לתרוייהו המערצין עסקינן ואפילו הכי קתני רישא דרישא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב דאין צריך לבטל רשותיה לכל אחד ואיהו לא אסר אמצריה: איירי דסנא רישא. אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב תנא דך סיפא דאיפכא לא ולעולם רישא זדהיה ומית וסיפא זדאיתנהו: הא סו למא לי. פשיטא דאסרי אהדדי: הכי גרסינן כיון דבעידנא זיטיל להו הני כו'. ולעיל^ב פרישנא לה: קני על מנם להקנות. ממשנה יתירה נפקא לן דאי לאו הכי לא איצטרריך למיתנייה ולעיל [ד"ה לא זריכא] פרישנא לה: יורש. ששכח אציו ולא עירב ומת זשזנת ולא זיטיל רשותו מהו שיזטל היורש: היכא

עין משפט
נר מצוה

נח א טוש"ע א"ח סי' שפ סעיף ד':

נב ב מיי' פ"ז מהל' עירובין הלכה ז

טוש"ע שם סעיף א':

ס ג מיי' שם הלכה ד טוש"ע שם סעיף ד':

רבינו חננאל

והא מיפריש הכי ^(א) בחיצונה, דתניא ואין שנים שעירבו נותנין רשות לשנים שלא עירבו, והדר חד מינייהו ובטיל ליה לחבריה, מהו דתימא נישתרי ליה, קמ"ל. [דאין שנים שלא עירבו נותנים רשותם לשנים] שלא עירבו, ואע"ג דאמרי להו קני על מנת להקנות. בעא מיניה אביי מרבה חמשה ששרויין בחצר אחת ושכח אחד מהם ולא עירב כשהוא מבטל צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד אי לא, אי"ל צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד. איתוביה אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב, היכי דמי, אי ליכא אחרוני בהדי מין מערב, דקתני לאחד שעירב. אלא פשיטא דאיכא אחרנא ועירב בהדיה ובתו הכי מת. ואקשנין אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב, ואי איהו דעירב בהדיה מתין) והשתא ליכא אחרנא בהדי אמאי לא. אלא פשיטא דאיתיה ואסר לעליה, ומדסיפא איתיה רישא נמי איתיה. ודחי (רבא) [רבח] מירי איריא סיפא איתיה רישא ליתיה. תדע דבעינן לכל חד וחד, דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו [מאי לאון שנים ממש. ש"מ בעינן ביטול רשות לכל אחד ואחד. ודחי אביי מאי לשנים] דקתני אחד (לשנים) [משנים]. ואקשינן אי הכי ליתני לאחד שעירב או לאחד שלא עירב דמשמע דאיכא אחרוני בהדיה ואפי' הכי בחד סגי ליה. אלא מדלא קתני הכי אלא קתני לשנים שעירבו, לשנים שעירבו ממש הוא שמעינן מינה דבעינן ביטול לכל חד וחד. ונרחה אביי בקושיא. פי' להא מתניתא פוסקא פוסקה פשוטה היא. בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות.

^(ב) פי' זכתינא לקמן דף ע'.